

jeg ikke helt kan underkende. Det er jo muligt, at naar man lægger en Del Love sammen om Amtstuer, Kontorhold o. s. v., kan man faa en Slags mægtig Indflydelse ud deraf. Men der er dog en lille Forskel paa Love og Love. Der er Forskel paa, hvad en Regering sætter paa sit Program, og hvad enhver Regering faar. Selv i den værste Kamptid herhjemme fik de Højre-regeringer, Folketinget angreb og var i Strid med, en Række Love. Hvert Aar gribes Rigsdagen henimod Samlingens Slutning af en Art Resultatfeber, som ingen synes at kunne unddrage sig, og Følgen deraf er, at man stimer sammen for at redde et eller andet. Jeg ved, man har faaet Lovene om Saltvandsfiskeri og Ferskvandsfiskeri førte igennem, og jeg hører nu af det ærede Medlem, at man ogsaa har faaet Bankoktrojen frelst, rimeligvis ved en Indrømmelse fra den højtærede Justitsministers Side. Alt dette ved jeg. Men der er Sager, som ere forskellige herfra, Sager, som en Regering sætter noget ind paa. Jeg har hørt den højtærede Konseilspræsident netop i Dag tale om en Mærkesag. Han erklærede, at denne Sag var en Mærkesag, som i 30 Aar havde staaet paa Venstres Program, og som maatte komme igen. Ja, jeg tror ogsaa, den maa komme igen, for naar man aldrig gennemfører en Sag, er det den sikreste Maade til at faa den til at komme igen paa. Men det er saadanne Sager, som afgøre en Regerings Eksistens. Den afgøres ikke af, om Regeringen faar en Finanslov igennem med betydeligt Underskud. Det synes jeg dog ikke er tilstrækkeligt til at støtte en Regerings Eksistens. Det, som afgør en bestemt Regerings Eksistensberettigelse og en bestemt Regerings Personers Eksistensberettigelse, er, om disse Personer kunne sætte de Sager igennem, som Regeringen selv erklærer for sine Mærkesager. Kunne de ikke det, saa ere de ikke skikkede til at føre Regeringen længere. Dermed kommer jeg til den ærede Konseilspræsident — det ærede 10de kongevalgte Medlem interesserer mig nemlig mindre, og jeg føler mig ikke saa stærkt opfordret til at forlænge Diskussionen med ham. Den højtærede Konseilspræsident synes ikke at være ganske klar over, hvad det er, man skal gøre ved sine Mærkesager. Han siger nemlig blot om denne Sag, at den kan man ikke slippe, den maa føres til en Løsning. Det er smukke og fortræffelige Ord, men det er lutter Ord, der er ikke Spor af Handling bagved dem. Og det, som karakteriserer den højtærede Konseils-

præsident er netop det, at han nu har siddet længe i Regeringen baade i det forrige Kabinet og i dette; han har regeret længe her i Landet, men det er væsentlig paa Ord. Det, han har gennemført, er Sager, han har arvet fra tidligere Tid. De Sager, han selv har sat op som Mærkesager, har han ikke gennemført. Den højtærede Konseilspræsident troede, at jeg var af den Mening, at Landstinget skulde være afgørende for, om en Regering skulde bestaa, og at det var Landstingets Flertal, der skulde raade over Regeringens Liv. Jeg har aldrig sagt dette. Jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident deri, at det er Folketingets Flertal, der afgør, hvilken Regering eller hvilken Art Regering, vi skulle have her i Landet, hvilket Parti, Regeringen skal bestaa af. Det har jeg sagt saa mange Gange, at jeg oprigtig talt ikke ser nogen Grund til at gentage det. Jeg har ikke sagt noget om, at Landstingets Flertal skulde afgøre Regeringens Eksistensberettigelse. Men jeg har sagt dette, at naar en Regering ikke kan føre de Sager igennem, som den selv erklærer for sine Mærke- og Programsager, maa den vige for en anden Regering — maaske repræsenterende det samme Parti, det ved jeg ikke noget om —, der kan føre Sagerne igennem. Det forekommer mig ikke, at Konseilspræsidenten har benægtet Rig-tigheden af den Anskuelse, og det har jo nu vist sig, at den højtærede Konseilspræsident er magtesløs. Maa jeg have Lov til lige at omtale det, som den højtærede Konseilspræsident vilde paastaa, at jeg skulde have sagt om Parlamentaris-men. Det er noget, som jeg har læst i Højreblade og i moderate Blade i gamle Dage. Men det er ganske usandt. Den Udtalelse, jeg fremkom med, var foranlediget ved, hvad Holstein-Ledreborg en Gang sagde nede i Folketinget, at man ved den Maade, hvorpaa man havde indledet Forhandlingspolitikken med den Estrup'ske Regering, havde erklæret, at foreløbig var den parlamentariske For-dring lagt til Side. Det var klart, at da man pludselig igen optog en Forhandling med en Regering, som man havde erklæret det for unyttigt og ørkesløst at forhandle med, en Regering, som havde begaaet Statskup, hvis Forslag man derfor forkastede ved Dagsordener og Afstemninger —, da skete der det reelle, at den parlamentariske Fordring i samme Øjeblik faldt bort. Det sagde Holstein-Ledreborg som Ordfører for Venstre, og det sagde